

Arrest

nr. 86 980 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2012.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2012 waarbij de terechtzitting van 17 september 2012 wordt ingetrokken.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 22 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 oktober 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Bosniak (Bosnische Moslim) afkomstig uit Podgorica (Montenegro) en bent u in het bezit van de Montenegrijnse nationaliteit. U bent officieel gehuwd met M.(...) E.(...) (O.V. 6.770.405). Uit uw verklaringen blijkt dat u Montenegro ontvluchtte om dezelfde redenen als degene die werden uiteengezet door uw echtgenoot E.(...). Zo beaamde u dat jullie Montenegro verlieten door aanhoudende problemen met een vijftal agenten die jullie sinds 2000 op regelmatige basis afpersten. Uw echtgenoot, u en uw zoon, A.(...) A.(...) (O.V. 6.944.464), legden voor voornoemde feiten meermaals tevergeefs klacht neer bij de politie. Omdat u er jaren geleden getuige van was dat uw echtgenoot en zoon Alen eens zwaar fysiek werden aangepakt door jullie belagers, kampt u met psycho-medische problemen, waarvoor u op regelmatige basis, echter zonder succes, in Montenegro bij een psychiater in behandeling was. Voorts werd in de periode maart/oktober 2010, wanneer uw echtgenoot in de gevangenis zat, uw dochter S.(...) bedreigd door jullie belagers. Daar een dergelijk leven met permanente dreigingen niet langer houdbaar was, besloot u met uw gezin Montenegro te ontvluchten. U verliet Montenegro op 19 of 20 januari 2011 en kwam op 22 of 23 januari in België aan. Een tweetal weken na uw aankomst in België diende u op basis van uw psycho-medische problemen een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in. Op 6 oktober 2011 vroeg u in België asiel aan. U wenst niet naar Montenegro terug te keren daar u vreest voor de veiligheid van uw gezin.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag bent u in het bezit van de volgende documenten: uw Montenegrijnse identiteitskaart, uitgereikt op 10 januari 2011 te Podgorica; uw Montenegrijns paspoort, uitgereikt op 14 januari 2011 te Podgorica; en uw geboorteakte, uitgereikt op 11 januari 2011 te Podgorica.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door uw echtgenoot, M.(...) E.(...) (O.V. 6.770.405), werden uiteengezet (CGVS, p. 5-7). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u reeds geruim 8 maanden in België verbleef alvorens u een asielaanvraag indiende. Pas na een negatieve beslissing in uw verzoek tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van de psycho-medische problemen van uw echtgenote overeenkomstig artikel 9 ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980 diende u uw asielaanvraag in (Verklaring DVZ, vragen 10 en 35; CGVS, p. 6). Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Voorts dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die ertoe nopen de waarachtigheid van de door u aangebrachte asielmotieven ernstig in vraag te stellen. Zo dient opgemerkt te worden dat u aanvankelijk tijdens uw gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde in Montenegro tot aan uw vertrek naar België eigenaar geweest te zijn van een eigen zaak, Import/Export (...). U verklaarde een maandelijkse wedde te hebben gehad van ongeveer 2000 euro. U stelde verder dat u, om het bedrijf verder open te houden, uw neef S.(...) S.(...) trachtte aan te geven als mede-eigenaar van het bedrijf en het bedrijf tot op de dag van uw gehoor d.d. 17 januari 2012 open was (CGVS, p. 4-5). Geconfronteerd met het feit dat het Commissariaat-generaal ervan op de hoogte is dat in februari 2010 de gerechtelijke vereffening werd aangevraagd voor uw zaak Import/Export (...), stelde u initieel dat zoiets niet waar was. Gevraagd om nadere toelichtingen te geven, gaf u uiteindelijk toe dat uw bedrijf sinds 2008 in moeilijkheden verkeerde en er effectief een procedure werd ingesteld tot aanvraag van het faillissement van Import/Export (...) (CGVS, p. 8-9). Bovenstaande vaststellingen komen uw algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede.

Wat betreft de bedreiging tegenover uw dochter S.(...) in de periode dat u in de gevangenis verbleef (maart 2010 tot oktober 2010) moet worden opgemerkt dat, daar waar u verklaarde pas op de

hoogte te zijn gesteld over deze bedreiging wanneer u in vrijheid was gesteld, uw echtgenote stelde dat zij u erover heeft ingelicht toen u nog in de gevangenis zat. U zou volgens de verklaringen van uw echtgenote haar geadviseerd hebben vanaf dat moment steeds uw dochter S.(...) te vergezellen naar school (CGVS, p. 10; CGVS echtgenote, p. 5). Voorts stelde u dat u slechts weet heeft van één enkele bedreiging aan het adres van uw dochter S.(...) (CGVS, p. 10-11). Uw stiefzoon A.(...) daarentegen vertelde dat hij op de hoogte is van zeker twee of drie bedreigingen die S.(...) ontving, die plaatsvonden in 2009 en begin 2010 (voor u uw celstraf uitzat). A.(...) verklaarde verder dat S.(...) aan/op school werd bedreigd en dat tijdens de middagpauze aan jullie kwam vertellen. A.(...) stelde verder dat er mogelijks nog meer bedreigingen tegenover S.(...) plaatsvonden, maar dat jullie hem niet veel vertelden aangezien zijn proces nog hangende was (CGVS A.(...), p. 11-13). Gelet op voorgaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerde bedreiging(en) aan het adres van uw dochter S.(...) en de door A.(...) hierom bij de politie ingediende klacht (CGVS A.(...), p. 11). Voorgaande vaststellingen zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid verder op de helling. Ook bij de geloofwaardigheid van de door u en uw gezinsleden beweerde jarenlange afpersing kunnen met rede de nodige vraagtekens worden geplaatst. Immers, zo verklaarde u dat u sinds 2003 minstens een achttal keer per jaar 500 euro diende te bet A.(...) aan uw afpersers (CGVS, p. 12-13). Uw stiefzoon A.(...) verklaarde dat jullie maandelijks 300 tot 500 euro dienden te betalen (CGVS, p. 10). Voorts zijn ook uw verklaringen over de door uw belagers bekleedde functies niet geheel in overeenstemming met de verklaringen van A.(...). Daar waar u verklaarde dat M.(...) P.(...) en G.(...) P.(...) politie-inspecteurs waren, stelde A.(...) dat Z.(...) R.(...) politie-inspecteur was (CGVS, p. 11-12; CGVS A.(...), p. 9-10). Verder is het op zijn minst bevreemdend te noemen dat uw broer N.(...) M.(...) (OV. 6.962.529) en diens echtgenote S.(...) M.(...) (OV. 6.962.529), gelet op het feit dat beiden sinds de oprichting van Import/Export (...) in 2000 bij u in dienst waren, het in feite om een familiebedrijf ging en u en A.(...) verklaarden dat de afpersingen in en op straat voor voornoemd bedrijf plaatsvonden, hoegenaamd niet op de hoogte waren van uw beweerde jarenlange afpersingsproblemen (CGVS, p. 13; CGVS A.(...), p. 10; CGVS N.(...), p. 8; CGVS S.(...), p. 6). Opmerkelijk is verder dat uw broer N.(...) tijdens zijn gehoor d.d. 22 maart 2012, waarin hij verklaarde na uw vertrek uit Montenegro problemen te hebben gekregen met uw afpersers, niet verder kwam dan te stellen dat één van hen een inspecteur was die Z.(...) heette (CGVS N.(...), p. 8). Tevens verschillen uw verklaringen en die van uw stiefzoon A.(...) over jullie stappen tot het verkrijgen van bescherming van de politie in Montenegro op meerdere vlakken fundamenteel van elkaar. Zo verklaarde u uw afpersingsproblemen steeds, meer concreet vier maal (een laatste keer in 2004), gemeld te hebben in het politiekantoor 'Vrela i Konik'. U verklaarde verder meestal alleen bij de politie klacht neergelegd te hebben, maar dat soms A.(...) met u meeding (CGVS, p. 14-15). A.(...) verklaarde daarentegen dat jullie samen zeker vijf keer een klacht indienden bij de politie, een aantal keren in voornoemd politiekantoor, maar tevens in het centraal politiebureau in Podgorica (CGVS A.(...), p. 11-13). U zegde echter nooit de hogere, centrale politiediensten in Podgorica te hebben geïnformeerd over jullie problemen (CGVS, p. 14-15). Wat betreft het gehad hebben van juridische bijstand in het kader van de tegen u en A.(...) sinds 2002 hangende rechtszaak verklaarde u zich niet te hebben laten bijstaan door een advocaat (CGVS, p. 15). A.(...) stelde dan weer dat jullie beiden werden vertegenwoordigd door meester Z.(...) B.(...) (CGVS A.(...), p. 13). Voorts verklaarde A.(...) dat jullie enkele advocaten contacteerden voor jullie problemen met T.(...) T.(...) en diens kompanen, maar buiten het feit dat ze enkele aanvragen voor jullie schreven en jullie geld kostten, werden jullie door hen in feite niet geholpen (CGVS A.(...), p. 13). U stelde dan weer zich nooit bij een advocaat geïnformeerd te hebben over wat u kon ondernemen voor uw beweerde afpersingsproblemen (CGVS, p. 16). Voorgaande vaststellingen zetten de waarachtigheid van uw afpersingsproblemen en de hiertegen ingediende klachten bij de politie op essentiële wijze onder druk. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat de psychische problemen van uw echtgenote te wijten zijn aan jullie afpersingsproblemen fundamenteel op de helling te staan (CGVS, p. 17-18). Verder is het weinig aannemelijk dat u, indien de ernst van de door u beweerde problemen naar waarheid mag worden geschat – wat, gelet op bovenstaande bevindingen en op het feit dat jullie geen van jullie klachten met documenten konden staven ondanks dat de politie jullie steeds gedetailleerd over de feiten bevroeg en alles schriftelijk noteerde, nog maar zeer de vraag is –, nooit meer concrete stappen heeft ondernomen om een einde te stellen aan uw problemen, temeer daar u op de hoogte was van de identiteit van uw afpersers (CGVS, p. 11-17; CGVS A.(...), p. 11-12). Immers, uw laatste klacht dateert reeds van 2004 (CGVS, p. 15). Uw stiefzoon A.(...) legde het recentst een klacht neer in 2002 (CGVS A.(...), p. 11). Van de beweerde veelvuldige problemen van de afgelopen jaren legde u geen klachten neer. Opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient evenwel aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u, gelet op het feit dat u voor geen van de door u of uw gezinsleden in

Montenegro gekende problemen van de afgelopen acht jaar een klacht heeft ingediend bij de in Montenegro opererende veiligheidsinstanties, geenszins gedaan heeft. Uw motivatie dat u geen klacht meer neerlegde voor de incidenten van de afgelopen acht jaar, met name omdat de politie in het verleden geen gevolg heeft gegeven aan jullie klachten, kan bezwaarlijk worden weerhouden als een afdoende rechtvaardiging (CGVS, p. 14-15). Hoe dan ook, u heeft het in al die jaren nagelaten uw beweerde afpersingsproblemen te melden aan de centrale, hogere politiediensten in Podgorica. Dat u aan dergelijke mogelijkheid nooit heeft gedacht overtuigt allerm minst (CGVS, p. 15-16). Evenmin heeft u in Montenegro ooit een advocaat aangesproken om zich te laten adviseren over wat u zou kunnen ondernemen om tot een oplossing te komen voor uw afpersingsproblemen. Ook bracht u uw afpersingsproblemen nooit onder de aandacht van de in Montenegro opererende Europese en internationale instanties en legde u nooit klacht neer bij de Ombudsman. Uw argumentatie dat u niet op de hoogte was van voornoemde mogelijkheden kan geenszins gelden ter rechtvaardiging van uw nalaten ter zake, daar u nog niet de moeite nam eens een advocaat te contacteren om uw mogelijkheden tot het indienen van een klacht tegen uw afpersers of tegen de inactiviteit van de politiediensten naar aanleiding van uw klachten na te gaan (CGVS, p. 15-17). Gelet op het voorgaande heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat u geen of onafdoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Montenegro aanwezige lokale en/of internationale autoriteiten.

In dit verband kan bovendien gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat de lokale Montenegrijnse autoriteiten bereid en in staat zijn om aan alle burgers, inclusief leden van minderheden, bescherming te bieden zoals bepaald in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Montenegro werd onlangs zelfs geprezen door de internationale gemeenschap (Raad van Europa, Europese Commissie, Verenigde Naties, OVSE, de Navo en het US Department of State) voor de indrukwekkende doeltreffendheid van de in de afgelopen jaren gerealiseerde hervormingen inzake haar legislatief en justitieel systeem. Met de hulp van de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa) nam de Montenegrijnse regering een actieplan (2007-2012) aan ter hervorming van justitie, welke een reële vooruitgang met zich meebracht op het vlak van transparantie, onafhankelijkheid, onpartijdigheid en effectiviteit van de rechterlijke macht. Tevens zijn door diverse nationale en internationale organisaties opleidingen opgezet van rechters en officieren van justitie. In samenwerking met het 'United Nations Development Programme' wordt tevens een nieuwe reeks hervormingen gepland voor de periode 2013-2017. In april 2011 heeft Montenegro daarenboven een wet goedgekeurd die voorziet in gratis rechtsbijstand aan iedere burger die er nood aan heeft. Hoewel verdere hervormingen nog steeds nodig zijn, geeft de Montenegrijnse politie blijk van een continue verbetering in het beheer van haar dagelijkse taken en in de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie. In de afgelopen jaren was tevens een gestage vooruitgang in de communicatie en coördinatie tussen de verschillende veiligheidsdiensten onderling en in de samenwerking tussen de politie en de parketten merkbaar. Te dien einde was in de periode 2001 tot 2005 de OVSE betrokken bij de training en opleiding van de Montenegrijnse politie en bij het meer in overeenstemming brengen van de gehanteerde gebruiken en praktijken met de Europese en internationale normen. Met het oog op het verbeteren van de efficiëntie van de Montenegrijnse politie werd tevens voor de periode 2010-2012 een actieplan ter bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie goedgekeurd. Naast het feit dat dit plan wordt ondersteund door Europese fondsen, kunnen de lokale autoriteiten gebruik maken van Europese expertise om hun institutionele en operationele capaciteiten te verbeteren. Tevens werd voor de periode 2011-2013 een nieuwe strategie voor de ontwikkeling van de politie ingesteld.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat, voor het geval dat de Montenegrijnse politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie/politioneel wangedrag aan te klagen. Ofschoon de effectiviteit van de controlemechanismen nog voor verbetering vatbaar is, wordt politioneel wangedrag in Montenegro niet zondermeer gedoogd. Zo heeft de Montenegrijnse Politiewet voorzien in zowel een intern controleorgaan onder de bevoegdheid van het Ministerie van Binnenlandse Zaken als een externe, onafhankelijk functionerende raad. Dit heeft ertoe geleid dat tussen 2009 en 2010 bijna 125 politieagenten een disciplinaire sanctie opgelegd kregen en 27 onder hen het voorwerp uitmaakten van een strafrechtelijk onderzoek. Voorts kan men sinds 2003 ook terecht bij de Ombudsman. Ter benadrukking van de rol van de Ombudsman werd in de nieuwe wet op het Verbod van Discriminatie van 29 juli 2011 uitdrukkelijk gesteld dat de 'Protector of Human Rights and Freedoms (Ombudsman's) Office' het bevoegde orgaan is voor de bescherming tegen alle vormen van discriminatie, wiens competenties zich uitstrekken over zowel de publieke als private sfeer. Deze onafhankelijke organisatie heeft een mandaat om gevallen van mensenrechtenschendingen en/of gevallen van machtsmisbruik door openbare instellingen in Montenegro te onderzoeken, in het bijzonder in het geval dat de overheid geen gevolg geeft aan klachten ingesteld door de burgers. Ondanks dat de

Ombudsman over geen dwingende macht/bevoegdheid beschikt, dient vastgesteld te worden dat de aanbevelingen van de Ombudsman vrijwel steeds worden gevolgd en dat deze instelling wordt gerespecteerd in het land. Voorts heeft de Ombudsman verschillende bewustmakingscampagnes op het getouw gezet om het werk van zijn instelling te promoten bij het publiek. Ook van deze mogelijkheid om ruchtbaarheid te geven aan uw beweerde afpersingsproblemen door de politie enerzijds en de inactiviteit van de politie naar aanleiding van uw klachten anderzijds, maakte u, zoals reeds gesteld, geen gebruik (CGVS, p. 17). Tevens kan worden opgemerkt dat Montenegro over een bijzonder actief maatschappelijk middenveld, ngo's en verenigingen ter verdediging van de mensenrechten, beschikt die gevallen onderzoeken waar de mensenrechten niet worden/werden gerespecteerd. Ook bij dergelijke organisaties bracht u uw problemen evenwel nooit aan. Zoals reeds gesteld meen ik dan ook dat in Montenegro actueel redelijke maatregelen getroffen worden door de Montenegrijnse overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot bracht u in het kader van uw asielaanvraag aan dat uw echtgenote ten gevolge van jullie afpersingsproblemen kampt met psychische problemen (CGVS, p.17-18). Vooreerst kan hier herhaald worden dat jullie bewering dat de psychische problemen van uw echtgenote te wijten zijn aan jullie afpersingsproblemen maar weinig geloofwaardig is daar de geloofwaardigheid van deze afpersingsproblemen zelf ernstig in het gedrang is (cf. supra). Voorts staafden jullie deze gezondheidsproblemen met geen enkel medisch attest, wat gelet op uw echtgenotes beweerde jarenlange behandeling nochtans kan worden verwacht. Ondanks dat u stelde de nodige inspanningen te zullen leveren om medische attesten aan het Commissariaat-generaal te bezorgen, legde u tot op heden nog geen dergelijke attesten neer, ofschoon intussen ruim meerdere maanden verstreken zijn. Dit doet zondermeer bijkomende twijfels rijzen over de waarachtigheid van de psychische toestand van uw echtgenote en de door haar ondergane behandelingen in Montenegro. Als uw verklaringen inzake de jarenlange behandeling van uw echtgenote door een psychiater in Podgorica alsnog naar waarheid mogen worden geschat, heeft u geen elementen aangebracht dat uw echtgenote bij een eventuele terugkeer naar Montenegro aldaar geen verder afdoende beroep zou kunnen doen op de aanwezige gezondheidscentra (CGVS, p. 18). Het feit dat uw echtgenote zich niet beter voelde omdat zij eigenlijk tegen haar zin een psychiater bezocht, doet aan voorgaande conclusie geen afbreuk. Wanneer een individu een reële verbetering wenst in zijn of haar medische toestand, mag op zijn mist verwacht worden dat die persoon geholpen wil worden (CGVS echtgenote, p. 6-7). Hoe dan ook dient er vastgesteld te worden dat u, vooraleer u in oktober 2011 asiel vroeg, reeds meermaals een verzoek indiende tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van de psycho-medische problemen van uw echtgenote overeenkomstig artikel 9 ter van de Belgische Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze verzoeken waren alle zonder succes.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw paspoort, uw rijbewijzen, de geboorteaktes en paspoorten van uw dochters, de geboorteakte van uw zoon, en uw huwelijksakte staven uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw kinderen, en uw burgerlijke staat, maar deze gegevens worden hier geenszins betwist. Ook uw verklaringen dat u zowel in Montenegro als enige tijd in Servië een bedrijf runde, die u staafde met de inschrijvingsattesten van beide bedrijven, worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Uw inbeschuldigingstelling d.d. 25 april 2002 toont aan dat u samen met uw stiefzoon A.(...) ervan beschuldigd werd een ambtenaar in functie, met name T.(...) T.(...), te hebben geslagen en dat jullie hierom in maart 2002 reeds 12 dagen in voorhechtenis zaten, maar is niet van die orde dat ze een ander licht werpt op voorgaande vaststellingen met betrekking tot de twijfelachtige geloofwaardigheid van de door jullie beweerde afpersing door T.(...) T.(...) en zijn collega's. De attesten d.d. 12 en 14 januari 2011 bevestigen dat u een aanvraag voor een paspoort deed en u in dat verband diende aan te tonen dat er tegen u geen rechtszaak hangende was, wat u deed, maar deze attesten hebben verder geen uitstaans met uw asielaanvraag. Het document d.d. 18 februari 2011 waarbij u ter beheer van uw belangen in Montenegro een volmacht wenste te geven aan S.(...) S.(...), doet vermoeden dat u weldegelijk in financiële moeilijkheden verkeerde daar er in het attest uitdrukkelijk vermeld staat dat u voornoemde de opdracht gaf uw schulden voor de periode 2009-2011 te vereffenen. De medische attesten betreffende uw overleden zoon S.(...) tonen aan dat uw zoon een genetische afwijking had, wat voor mij ook niet ter discussie staat. Uw medische attesten uit 2007 geven aan dat u zich voor verdere behandeling naar een fysiotherapeut diende te begeven, maar geven nergens aan wat de oorzaak van uw medische problemen was."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, paspoort en geboorteakte kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande bevindingen daar zij enkel uw identiteit en nationaliteit staven, die geenszins in twijfel getrokken worden.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw zoon A.(...) A.(...), uw schoonbroer M.(...) N.(...) en diens echtgenote M.(...) S.(...) werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster merkt op dat de ganse motivering van de beslissing een kopie is van de beslissing aangaande M. E. Verzoekster erkent dat beide beslissingen met elkaar verwant zijn, maar stelt dat iedere beslissing individueel moet worden gemotiveerd en dat er een gebrek aan zorgvuldigheid is omdat niet afdoende werd gemotiveerd en omdat verzoekster haar integrale asielrelaas in slechts 46 minuten heeft moeten afhaspelen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat zij haar asielrelaas koppelt aan dat van haar echtgenoot M. E. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster dit uitdrukkelijk bevestigde en daarnaast geen andere persoonlijke asielmotieven had (stuk 3B, gehoorverslag verzoekster CGVS 17 januari 2012, p. 5). De te haren opzichte genomen beslissing is bijgevolg voldoende gemotiveerd door de verwijzing naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van de asielaanvraag van haar echtgenoot waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (RvS 21 februari 2007, nr. 168.045).

2.3. De duur van het gehoor op het Commissariaat-generaal vormt geen graadmeter voor de zorgvuldigheid waarmee het wordt afgenomen. Uit het gehoorverslag kan worden opgemaakt dat aan verzoekster *in fine* expliciet de vraag werd gesteld of zij nog iets wenste te vragen of toe te voegen aan haar relaas, waar zij ontkennend op antwoordde (stuk 3B, gehoorverslag verzoekster CGVS 17 januari 2012, p. 7). Verzoekster toont dus niet aan dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

2.4. Er werd geen schending van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. De overige door verzoekster aangehaalde middelen zijn identiek aan deze die door haar echtgenoot M. E. werden ingeroepen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 86 979 van 6 september 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M. E. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker stelt naar aanleiding van de laattijdigheid van zijn asielaanvraag dat de geloofwaardigheid niet staat of valt met het tijdstip waarop een aanvraag wordt ingediend. Hij heeft, zo verduidelijkt verzoeker, een procedure voor medische regularisatie doorlopen omdat de toestand van zijn echtgenote volgens hem voor weinig betwisting vatbaar was en heeft zich laten leiden door het adagium “gezondheid boven alles”. Verzoeker wijst erop dat een medische regularisatie het later instellen van een asielaanvraag niet in de weg staat en hieraan geen afbreuk doet waardoor het gedeelte uit de bestreden beslissing hieromtrent niet ter zake dienend is en faalt naar recht. Met betrekking tot zijn algehele geloofwaardigheid geeft verzoeker toe dat zijn verklaring dat zijn bedrijf tot op dit ogenblik operationeel is, niet strookt met de werkelijkheid. Verzoeker stelt echter dat hij een eergevoelig man is en dat hij het mislopen van zijn bedrijf als een persoonlijke mislukking beschouwt. Volgens verzoeker werden echter ondanks zijn zeer uitvoerige, gedetailleerde en overeenstemmende verklaringen kleine nuanceverschillen aangegrepen en uitvergroot om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Verzoeker wijst erop dat hij verklaringen aflegde over een

periode van 10 jaar en dat het herinneren van elk detail disproportioneel en zelfs onmogelijk is. Het verwijt dat aan zijn algehele geloofwaardigheid kan worden getwijfeld is volgens verzoeker dan ook artificieel en is volgens verzoeker een valselijk argument. Verzoeker stelt dat verkeerdelijk weinig geloof werd gehecht aan de door hem en zijn gezin ondergane gewelddadige afpersingen. De ongeloofwaardigheid is volgens verzoeker kunstmatig omdat de verschillen zich slechts op het niveau van het detail afspelen en het gevolg zijn van het vervagen van details in het geheugen door de tijd heen. Verzoeker wijst er ook op dat hij net zoals andere familieleden meermaals heeft getracht de andere gezinsleden te ontzien en zaken af te handelen buiten hun weet om. De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn artificieel en bevestigen volgens verzoeker juist de geloofwaardigheid omdat ze aantonen dat er geen overleg is geweest tussen de gezinsleden. Met betrekking tot het feit dat verzoeker niet alle interne rechtsmiddelen heeft uitgeput, stelt verzoeker dat hij wel degelijk de inspanning heeft geleverd die van een normaal, zorgvuldig handelend doorsnee burger, geplaatst in dezelfde omstandigheden, mag worden verwacht. Hij wijst erop dat hij geregeld klacht heeft ingediend, maar dat deze klachten nergens toe hebben geleid, waardoor hij teleurgesteld is en geen verdere klachten meer heeft ingediend. Gelet op de aard van de problemen, met name afpersing door lokaal opererende agenten, spreekt het volgens verzoeker voor zich dat het systeem van het neerleggen van klachten niet kan werken daar iedere actie meteen in de kiem wordt gesmoord. Verzoeker stelt dat hij weinig vertrouwen had in het gerecht gelet op de welig tierende corruptie in de vroegere Sovjetstaten. Tevens wijst verzoeker erop dat hij, gelet op zijn statuut als zelfstandige, niet in aanmerking komt voor rechtshulp, doch zijn financiële situatie niet van die aard was dat hij een advocaat op eigen kosten kon consulteren. Volgens verzoeker heeft hij correct en diligent gehandeld door klacht neer te leggen en komt het aan de overheid toe om hiermee adequaat om te springen, wat de Montenegrijnse overheid niet heeft gedaan, waardoor verzoeker zich niet kan beroepen op de rechtsbescherming van zijn land van herkomst. Aangezien verzoeker bedreigd wordt door personen die bekleed zijn met het openbaar gezag en hij hiertegen de bescherming van de eigen overheid niet kan inroepen, bestaat er volgens hem een gegronde vrees voor vervolging en dient hij als vluchteling te worden erkend.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op wat werd uiteengezet bij de bespreking van de vluchtelingenstatus, dient het volgens verzoeker als een zekerheid te worden beschouwd dat hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen die ernstige schade tot gevolg hebben. Hierbij verwijst verzoeker naar de schendingen van zijn rechten als individu behorend tot een minderheid die blijken uit zijn asielrelaas. Verzoeker besluit dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote op 22 januari 2011 toekwamen op Belgisch grondgebied, maar slechts op 6 oktober 2011 een asielaanvraag indienden (stukken 11A en 11B, bijlagen 26). De rechtvaardiging die verzoeker aanreikt voor de laattijdigheid van zijn asielaanvraag kan niet worden aanvaard. Een medische regularisatie staat een asielaanvraag inderdaad niet in de weg, maar verzoeker toont geenszins aan dat met het indienen van een asielaanvraag moest worden gewacht tot de beëindiging van de geëigende procedure met het oog op medische regularisatie. Niets belette verzoeker zijn asielaanvraag onmiddellijk bij zijn aankomst op het grondgebied in te dienen. Het feit dat verzoeker meer dan acht maanden heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen, relativeert in ernstige mate het acuut karakter van zijn behoefte aan internationale bescherming. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, faalt de bestreden beslissing op dit punt allermindst naar recht. Bovendien vormt dit element niet het determinerend motief op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

2.4. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal over objectieve informatie beschikt uit het Montenegrijnse staatsblad die aangeeft dat het bedrijf van verzoeker in 2010 door de rechtbank failliet werd verklaard (stuk 13, Landeninformatie, Informatie Faillissement Import/Export (...)) (staatsblad Montenegro)). Verzoeker geeft thans dan ook toe dat zijn verklaringen over de actuele situatie van zijn bedrijf niet met de werkelijkheid overeenstemmen. Deze bekentenis, die bezwaarlijk spontaan kan worden genoemd, komt uiteraard de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker niet ten goede en plaatst het geheel van de voorgehouden vervolgingsfeiten, en bij uitstek de bedreiging van zijn dochters door de afpersers, die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek, in een ander daglicht. De opmerking van verzoeker dat hij het mislopen van zijn bedrijf

als een persoonlijke vergissing beschouwt, is niet van aard om zijn onjuiste verklaringen over de actuele situatie van zijn bedrijf te rechtvaardigen.

2.5. *Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat bepalende ervaringen dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het ogenblik waarop hij op de hoogte werd gesteld van de bedreiging van zijn dochter S. en dat verzoeker en zijn stiefzoon uiteenlopende verklaringen aflegden over het aantal bedreigingen dat S. ontving. Ook met betrekking tot de afpersing door politieagenten liepen de verklaringen van verzoeker en zijn stiefzoon uiteen aangaande de frequentie en het bedrag van de betalingen en de functie van de afpersers. Daarenboven werd vastgesteld dat de broer van verzoeker en diens echtgenote hoegenaamd niet op de hoogte waren van de jarenlange afpersingsproblemen. Al deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker betwist geen enkele van deze manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties, maar doet ze af als nuanceverschillen, beweert dat ze over details gaan en dat ze artificieel zijn, waarbij hij erop wijst dat de verklaringen een periode van 10 jaar behelzen waardoor deze in het geheugen vervagen. Blijkens de verklaringen van verzoeker vormen zijn problemen met politie-inspecteurs omwille van zijn weigering om steekpenningen te betalen en de bedreiging van zijn dochter de hoofdredenen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst (stuk 9A, Vragenlijst DVZ, 11 oktober 2011, p. 2), zodat de anomalieën in de verklaringen van verzoeker en zijn familieleden over deze aspecten niet als een detail kunnen worden beschouwd. Aangezien verzoeker zelf deze vervolgingsfeiten naar voor heeft gebracht, kunnen de tegenstrijdigheden over deze elementen niet als artificieel worden bestempeld. Door het gewichtige karakter van de voorgehouden feiten kan niet worden aanvaard dat de herinnering door het tijdsverloop zou zijn vervaagd. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker geen vaagheid wordt verweten, maar dat in vergelijking met de verklaringen van zijn familieleden aperte tegenstrijdigheden werden vastgesteld. De stelling van verzoeker dat de tegenstrijdigheden zijn geloofwaardigheid zouden bevestigen omdat ze aantonen dat er geen overleg is geweest tussen de gezinsleden, raakt kant noch wal. Indien de familieleden werkelijk dezelfde vervolgingsfeiten zouden hebben beleefd, mag van hen worden verwacht dat zij hierover zelfs zonder voorafgaand overleg gelijklopende verklaringen afleggen. Het feit dat verzoeker heeft getracht de andere gezinsleden te ontzien en zaken af te handelen buiten hun weet om, is niet van aard om onder andere de totale onwetendheid van verzoekers broer te rechtvaardigen over de afpersingsproblematiek, terwijl die nochtans meewerkte in het bedrijf, zoals verzoeker zelf verklaarde (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 17 januari 2012, p. 5). De vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties vormen wel degelijk een valabel argument om het relaas ongeloofwaardig te bevinden en verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.*

2.6. *Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen komt verzoeker niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus en kan hij zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

2.7. *Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van het asielrelaas kan internationale bescherming in elk geval slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar beweert dat hij alle inspanningen heeft geleverd die van een zorgvuldig handelend burger mogen worden verwacht, maar dat er tussen de door verzoeker neergelegde documenten geen enkel begin van bewijs kan worden teruggevonden van eventuele klachten die hij zou hebben neergelegd of andere demarches die hij zou hebben ondernomen (stuk 12, Documenten). Verzoeker staaft ook in zijn verzoekschrift zijn pogingen om bescherming te bekomen niet met objectieve gegevens. Bovendien dient erop te worden gewezen dat de verklaringen van verzoeker en zijn stiefzoon met betrekking tot hun contacten met de politie uiteenlopen. Uit het*

administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat hij vier maal klacht neerlegde in het politiekantoor 'Vrela i Konik' en nooit de hogere, centrale politiediensten in Podgorica te hebben gecontacteerd omdat hij daarover zogenaamd nooit had nagedacht (stuk 3A, gehoorverslag CGVS 17 januari 2012, p. 15-16). Zijn stiefzoon verklaarde daarentegen dat hij samen met zijn stiefvader zeker vijf keer klacht indienden bij de politie en ze zich beiden tevens tot de centrale politiediensten in Podgorica hadden gewend (stuk 13, Landeninformatie, gehoorverslag A. A. CGVS 13 maart 2012, p. 11; p. 13). Het blote betoog van verzoeker dat klachten niet werken in geval van afpersing door agenten en zijn verwijzing naar de corruptie in vroegere Sovjetstaten, toont niet aan dat zij zich wel degelijk als een zorgvuldig burger zouden hebben gedragen. Bovendien blijkt dat verzoeker en zijn stiefzoon tegenstrijdige verklaringen aflegden over de vraag of zij bijstand genoten van een advocaat, waardoor de uitleg van verzoeker over zijn onmogelijkheid om deze te bekostigen niet kan worden aanvaard. Het gebrek aan elk begin van bewijs in combinatie met de tegenstrijdige verklaringen maken dat verzoeker niet in het minst aantoot dat hij een beroep heeft gedaan op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden of deze heeft uitgeput. De loutere bewering van verzoeker dat de Montenegrijnse overheid niet adequaat met klachten omspringt, wordt tegengesproken door de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie) waaruit blijkt er actueel in Montenegro redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie onjuist is. De Raad merkt op dat ook de vaststelling dat verzoeker de lokale beschermingsmogelijkheden niet naar behoren heeft benut, zou volstaan om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Beide aangevoerde middelen, zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN